

Miša onda opruži svoju odrvenelu ruku, izgovarajući sporo: »A sad ja tebe.« Nije prepoznao sopstveni glas.

Pride Maji i savije joj levu ruku isto onako kao što je i njegova ruka do malopre bila savijena. Kad su se Maja i Miša dotakli led njene moždine smrznu i njegovu. Oboje zadrhtaše. Žmrci nikako nisu hteli da se povuku...

Miša je spremao i nju i sebe. Ona ga je gledala pravo u oči, ali Miša nju ne. Odmakne se, najzad, pola koraka nazad i podigne pesnicu u visinu njenog ramena.

11.

I kupatilo je, kao i druge prostorije u kući, imalo dvoja vrata. Bilo je između dve sobe, tako da bi onaj ko želi da pređe iz jedne u drugu morao da prođe kroz kupatilo. Nikakav zaobilazni put — neki hodnik, recimo — nije postojao.

E, ali zato bi onaj ko ostane unutra osećao nesigurnost, nelagodnost... Čak i kad u kući nije bilo nikoga osim tebe i Miše, vi biste bili uvereni — ako bi se kojim slučajem zatekli unutra — da time izazivate nekog nepoznatog. Da, baš tako: da izazivate nekog nepoznanog ko će vas uznemiriti, nekog ko će svakog časa

nemireni, da budete iznenađeni nekim ili nečim izvana. I sve što ste radili, ili želeli da uradite, bilo je prožeto tim čudnim iščekivanjem, tom nesvakidašnjom nelagodnošću.

12.

Udarac je morao biti izveden onom drugom rukom, koju je Miša sačuvao od Majinih udara. Pogleda i vide da joj je rame sitno, krhko, manje od njegove pesnice. Ne oseti ni najmanje sažaljenje. Ne oseti ništa. Onda nešto nahrupi, nešto sasvim različito od milosti: slast! — slast naslućenog trijumfa koji ničim više ne može biti niti ometen niti sprečen. Miši se činilo da tim jednim udarcem sada može da pokori čitav svet. Šaka se stegnu još jače, sama od sebe.

Maja pogleda u plafon i vide nebo. Trepnu. Pogleda u nebo i vide ogledalo. Trepnu. Pogleda u ogledalo i vide Mišu. Trepnu. Pogleda u njega i vide sebe. Trepnu. Miši bi oprosteno.

U istom trenutku kad je Miša zamahnuo neko iz vana dohvati kvaku. Tren ničega. Pa Maja kriknu, ali krik je bio tako tih, skoro nem. Taj krik ipak razbi čaroliju — nesta blještave čistote i svetosti, a uglovima kupatila odjednom ponovo zagospodare uobičajene senke.

ča. Pokušavala i pokušavala. Zaplaka i Miša.

»Majo! Mišo! Ko je zaključao vrata! Šta se događa tamo unutra?«

13.

Jeste: bez. Maja i Miša imaju samo sebe. Maju i Mišu. A to je nekad toliko mnogo. To je nekad skoro neizdrživo. Jer — znaš — ovo je istinita priča. Ovo je tvoja priča. To se zaista dogodilo. Ovo se zaista događa. Maja iz slikovnice ne postoji. Ti si ona druga, jedina Maja. Iščekujući da ti Miša zada njegov jedini udarac — a za oboje poslednji! — ti si mu se predala. U tom trenutku, u tom kupatilu — baš kao, uostalom, i u ovom trenutku — ti si sva bila samo njegova, i ničija više.

Miša se ponosi svojom Majom. A ti se Majo još i više ponosiš svojim Mišom.

14.

Vrata, ona druga, otključao je ipak Miša. Maji to nikako nije polazilo za rukom. Spaseni. Maja izjuri napolje iz kupatila, dozivajući — doduše samo u sebi — majku... Ko zna zašto.

cyber punk goran stanković

... TIGROVI U BARARELJEFU...

Uzbudjenja koja prožimaju tigrove u barareljefu, isklesane mišice, nepomični porše osut popodnevnim suncem, zlatnim i mrkim, moderna arhitektura koja zida vrt, nesvesna su, naivnošću prvih dvokrilaca, na nebu plavom, kružnom, pucketavom. Tako se uspostavlja odnos lik — pozadina, vezivo melanholije i zgrčenja stomaka, drhtavice u glavi, što su posledice reda stvari.

Ne može se reći da je netačniji, ili, čak, prazniji. Istini ne bi odgovarala ta komparativnost. Uopšte, poredjenja su sranje.

Književne metafore donose plavi san na oči. U snu su loše stvari, čoveka rasparaju pa metalom zakivaju, prave bombu — časovnik koja gleda pravo u oči. Ponekad mi se čini da živimo u zombi — svetu.

Opet, katkad, nesvestica prikrije sve. I bol ostaje, na porugu.

LEBENSWELT

U planinama stoji visoko čovek i promatra rasprostrti pejzaž kroz biljnu masu, nebeski pupak i namigivanje guštera, i oštri sled morfologije tako prijatne napetim očima, iz kojih čili umor i bol.

I kao u dobrim pričama, stvari razmenjuju dahove, i nova volja struji sa njima. Poslednji put sa ljudima — eto — ovako — sa visina — i uz kliktaj naš čovek se okreće neopisivim zanosima.

Tako nastaje svet.

MALI NEMO I KAPETAN NEMO RAZGOVARAJU NA NOVOM ZELANDU

a u razgovoru učestvuje papa Vojtila. »Životinjo«, čulo se iz Gaja Suštine, ponešto prorednim radom Motorne Testere.

Ako je individualizam čitajuća dimenzija, ekces je osnova kulture, čule su se i takve reči.

Sunce je sijalo, more je plivalo.

Mi smo oduvek stajali pred zatvorenim vratima pritiskajući ih čelom. Da bi se vratili prvom razgovoru, treba nam više od pogodbenog načina. Možda, čak, ono osećanje veličine kao kad pogledamo i zastanemo.

PISATI DOK NE PRIPADNEŠ

Da, pisati dok je vreme prostor. Jer niko neće pomoći u posmrtnoj ravni u kojoj se lagano širi spas saznanja.

Jastuk na kome čovek spava je zamazan, ali neka ujutru umije oči kamilicom. I lice, takode. Radi sjaja u njima. Jedna velika zemlja očekuje u sumrak i treba razmišljati o novcu za kartu. Misao je ne doseže, ali to nebo! te zvezde! taj ugao! pod kojim pada videnje. Gledaj pa će ti se dati. Haotičan je tvoj vek, drži bezglasnu besedu, jeziva stvar! Ne pripadaš nikome, osim kosmosu. I mračnoj, bezglasnoj pesmi zemlje u okretu.

MALI ORGANON O BOGU

1. Bog je rasprostrtost, nemogućnost fokusacije, ne možeš mu dokučiti postupke. Iz Crne rupe, učas, eto, Šekspira u luksuznom kožnom povezu. Ili, čak, eto, — džipa. Pa sad nek neko kaže da ne postoji ili da nije veliki. (Šekspir mi je na polici, ponešto čitan, džip nešto što želim, formativni objekat)

2.

Pervertiranost je bog, uređena zgusnutost do nigde ničega. Puno—prazno, kada se pale prve sijalice i tama osvaja gradove ljudi. U prirodi vlada nekakvo svetlućanje. Svežije je.

3.

Bog visi glavom nadole nad piramidom, očekuje vesti. On je post i off. On je pervertiranje samo, penetriranje, postuliranje.

NASTAVAK RATA

Tužne godine vernosti, pravde i boljeg prošle su. Sada neke divne stvari se dešavaju. Izlaz. Hladnoća. Raskid. Unutra. Gen. Mutacije. Ribe su ljubaznije. Ljudi su podozrivi (oni nisu ribe), plaše se, ne znaju. Nesigurnost u pogledu mog imena uzima maša.

Torpedov kroše patosira голу pičku i deluje moćno. Odabrano. Pijem votku, džoint, bedževe. Džek. Između dve moje recenice sporazumni je razvod braka.

posegnuti za kvakom sa spoljne strane ne znajući da je zaključano i ne očekujući da je bilo ko unutra, nekog ko bi valjda htelo da iz jedne sobe pređe u drugu, jer je to ko zna iz kog razloga veoma važno i veoma hitno, a nema drugog puta nego kroz kupatilo, kroz vas, kroz Maju i Mišu...

Zaključavši se toga dana u kupatilo vi ste — stoga, već po navici — iščekivali da budete uz-

Mišina pesnica osta u vazduhu, kao da sad više nije njegova.

Neko pokuca pitajući: »Ima li koga? Deco, jeste li to vi unutra?« Sve je propalo. Niz Majin obraz poteku suze, te ona potrči ka onim drugim vratima, iza kojih nije bilo nikoga. Miša je gledao kako joj se tresu leđa. Jecaji jedva da su se čuli. Pokušavala je da otključa. Da se otključa-

Majke, naravno, u Maji nije bilo. Miša pode za sestrom. Potrči. Stigne je.

Zagrli je. Stade da joj briše suze. Sav dlan mu bio mokar. Poljubi je. Maja ga pogleda. Uhvate se za ruke. Onda ona poče da ljubi njega.

Umire se.

U kući je bilo prijatno i svečano.